

har svaret. Jeg glæder mig over, at mine Ytringer have fremkaldt hans Svar, og at der nu foreligger en her afgiven Erklæring for, at Regjeringen ikke vil gaae ind paa noget Schleswig-Holstein, ikke vil gaae ind paa noget selvstændigt Slesvig, selvstændigt paa samme Maade som Holsteen, og ikke paa nogen Deling af Slesvig. At jeg ikke har nævnet det sidste Punkt, er, fordi det har saa overordentlig liden Sympathie i Befolkningen, at jeg neppe troer at noget fornuftigt Menneſte har tænkt sig det. Naar den høitærede Minister har badlet det Udtryk, jeg har tilladt mig om to af hans Kolleger, skal jeg fuldkommen erkjende Rigtigheden af hans Bemærkning. Jeg har ikke villet yttre nogen Tvivl om, at det forholder sig saaledes, som den høitærede Minister siger. Men naar Folks Tankeretning gaaer i en bestemt Bane, pleier man gjerne at give dem Naavn derefter, thi om de ogsaa i deres Handlemaade slutte sig fuldkommen til det Bestaaende, udelukkes dog derved ikke Sandsynligheden af, at naar der bliver Spørgsmaal om Forandringer af det Bestaaende, deres Tanke da igjen vil søge sit gamle Spor; dertil har jeg sigtet. Naar den høitærede Minister bemærkede, at det var en Smagsſag, om man siger „Omdannelse“ eller „Ophævelse“, kan jeg ikke være enig med ham. Jeg indrømmer, at hvis han forstaaer Ophævelse paa den Maade, som han forklarede det, saa at det Nye kommer umiddelbart til at slutte sig til det Gamle, saa ere Benævnelserne eensbetydende. Men saaledes har jeg ikke kunnet opfatte de af ham brugte Udtryk, i Sammenhæng med, at han staaer fast ved Overeenskomsterne af 1851—52. Thi den af Overeenskomsterne, om hvilken der væsentlig vil blive Tale, er den, som gaaer ud paa en Forhandling om Forfatningen med Slesvigs og Holsteens Stænder samt Kongerigets Rigsdag, og skulde dette Tilbud gennemføres, seer jeg ikke rettere, end at det vilde være nødvendigt først at rasere den bestaaende Forfatning og først derefter begynde Forhandlingen med de nye Drager om den nye Forfatning. Det er det, jeg har betegnet som farligt. Kunde der derimod kun blive Tale om en Forhandling med det bestaaende Rigsraad, om en Omdannelse af Forfatningen, saa at Holsteen — hvad man

jo ogsaa forbeholdt sig i det gamle Rigsraad — kunde optages i samme, saa vil Faren være langt mindre. Med Hensyn til den ærede Formands Bemærkning underkaster jeg mig naturligtvis denne. Jeg vil blot tillade mig at sige, at naar jeg har draget Kongen med ind i Diskussionen, er det kun, fordi en Udtalelse af Kongen og hans Regjering vilde have en ganske anden beroligende Betydning end en Udtalelse af Regjeringen alene. Thi Kongen kan imorgen stifte Ministre; men er det en Udtalelse af Kongen og hans Ministre tilsammen, bliver Udtalelsen staaende, om Kongen end nok saa tit stifter Raadgivere.

Krieger: Den høitærede Formand havde ikke behøvet ved Naabningen af den første Behandling af denne Sag at opfordre os til at fare med Lempe, om jeg saa maa sige, ved Benyttelsen af den Diskussionsfrihed, som blev indrømmet os, og den høitærede Konseilspræsident havde, i det Mindste ikke for mit Vedkommende, idag behøvet at minde om, at Landstinget ikke var noget Rigsraad. Ogsaa uden saadan Advarsel vilde jeg fuldelig have erkjendt de Grænser, som derved under denne Adresses Behandling med Nødvendighed ere os affrukne. Jeg erkjendte det ved den første Forhandling, og jeg erkjender det ved denne; jeg fordrer blot, at det ikke fra Ministeriets Side skal gives Udseende af, at der meddeles os Noget, saa at vi gjøres medansvarlige for Noget, som vi dog i Virkeligheden ikke kjende, og hvorom vi altsaa ikke kunne have nogen begrundet Mening. Det er idag af den høitærede Konseilspræsident med Styrke blevet fremhævet, at der var meget væsentlige Dele af, hvad der blev udtalt af en æret Landstingsmand (Bloug), hvorpaa han ikke kunde indlade sig, fordi han frygtede derved muligen at skade svævende Forhandlinger. Derved er det tilstrækkeligt paavist, at der for Tiden foregaaer Noget, om hvilket vi ikke vide noget Paalideligt. Under saadanne Omstændigheder er det efter min Opfattelse umuligt paa dette Sted at føre nogen virkelig politisk Forhandling. Alt, hvad man efter mit Begreb her kan gjøre, er alene at konstatere denne Kjendsgjerning og at ønske den høitærede Konseilspræsident Lykke